

cometem per tú un gran crim,
ab l'aggravant d'alevosia.

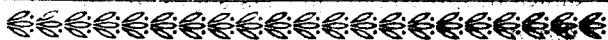
Com que soms independents
igual que'l moro Aben-Púa,
no pots clavarnos les dents
ni pots nuarnos la cúa.

Nostre lema es l'alegría;
no soms taups ni'n volém ser,
y aburrím l'aspecte auster
que tant mal ens sentaria.

Com que soms a la tardor,
ja fugim de ta fredor;
y al igual que'ls papellons,
buscarém climes més bons.

Pró, al somriure'l gay estiu,
que's quant la sang jove vull,
haurás de rosegar L'ULL,
que tot ho canta y ho diu.

del dir de la gent, també hauríam de creure allò
que diuen de vosté... *que s'enten ab aquella mi-
nyona tant guapa de casa seva...!*

ULLADES DE LA SETMANA

Ab motiu de les passades festes, reberem va-
ries invitacions de distintes societats polítiques y
recreatives, pera que assistíssim a presenciar
quisqun nombre del programa, per elles organísat.
Encare que per nósaltres la política general la
deixém en un recó del quarto dels mal endressos,
més a més quant entre nósaltres n'hi han que per-
teneixen a partits contraris, no poguerem rebutjar
l'invitació que'ns feu per unanimitat la junta direc-
tiva de la *Reconcentració dels reconsagrats*. El
dia per nósaltres escullit, traspasarem els umbrals
del Castell de la Flamarada, y a la porta ja ovira-
rem a uns quants individus presidits pel... presi-
dent—¡está clar!—Ens reberen, ens sentarem, be-
berem cigalons, xerrarem una miqueta, una mi-
queta també presenciarem un ball de *petó y nara-
da*, discursejarem y'ns despedirem desseguida,
perquè teníam altra feina, quedant altament agra-
hits de tanta amabilitat.

EL DIR DE LA GENT

En un poble de montanya de l'antiga Catalonia,
hi havia un senyor d'aspecte molt funerari, que'n
certes ocasions y hores desvagades, exercia d'au-
toritat judicial. El tal senyor, que per donarli un
nom qualsevol li dirém D. Nonito, com li podriam
dir D. Tranquilino o D. Frasquito, va trovarse un
dia en que havia de dirimir una contenda, entre
dugues malparlades marmanyeres.

En el quartet que servia de lo que avui ne
diém Sala d'Audiencia, estava sentat el bon se-
nyor, tenint al seu devant la taula indispensable y
enfrent d'ella, les dugues dones escandaloses.
Acabaven de declarar varis testimonis y D. Noni-
to s'expressava de la següent manera:

—Vos, Mónica Guillea, ja haveu sentit com
tots els testimonis han declarat en contra vostre,
acusantvos d'haver sigut la promotora del escán-
dol, insultant y calumniant després a la Madrona
Pussota...

—¡Oh, no senyor jutje!—va contestar desse-
guida la Guillea—encare que ho diguin tots
aquets, aixó no és vritat. Si haguéssim de fer cas

«El Deber», referintse a la constitució d'«Olot
Deportivo», dela que ls organisadors de la nove-
lla societat, havian portat a cap una obra verda-
rament magna.

Ni més ni menys, malaltis setmanari dels tau-
ells, ¿No havia d'esser magna, ab un president
que's gran *amateur* de L'ULL, ab un Alfret Dor-
ca, actual jutje municipal, ab un *marquès* Alf-
Puig, ab un entussiasta Ramón de Roca, ab un *ig-
norant* Claudi Dorca, ab un poeta Carles Badia,
y ab uns Dorca *segundo*, Torrent, Solers, Cap-
devila, Seguí y altres y altres que si ls diguessim
tots ens farien omplir aquestes alegres columnes?
Ja veus, desventurat, com els que per tu son re-
dactors de L'ULL, conen qu'entre aquets y ls al-
tres omplits n'hi ha de veritables—no s'organisa